

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.ª plana, ptes. 8: 6.ª, 4 ptes.: 12.ª, 2 pla

Intercalats i remitis, a preus convinguts

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

Als martres del 17
de gener de 1875

El prop passat dimecres, compliren quaranta dos anys que les turbes carlines assaltaren, de la manera més ignominiosa, la nostra aimada vila.

Quaranta dos anys que'ls nostres antecessors, agens a tofa escomesa, estaven gaudint de les delícies del ball, en celebració de la clàssica festa de Sant Antoni, quan de prompte els sorprengué oir crits, amb veu agitada per l'esglai, poc més o menys en aquests termes: «¡Els carlins han entrat!», «¡Ja són aquí, a les nostres portes!», «¡Se'ns han venut!»; seguint als esmentats crits la natural desesperació, acompanyada de corredices, plors, blasfèmies i impropis de tofa mena; puix la gravetat de l'aconteixement ho justificava tot.

Era cert; les turbes d'en Savalls, Tristany i demés santons de la barbarie carlinesca, acabaven de posar els peus en nostra desprevinguda vila, en aquesta lliberal població on els fanatismes i l'absolutisme no han pogut prendre mai increment.

Lo que feren els exèrcits monopolitzadors del Déu, Patria i Rei, no hem pas de descriure-ho. Tots hem sentit contar-ho diferents vegades.

Sols volem repetir que la seva entrada en nostra pacífica vila, fou prou per a que'l pànic i la desolació, en son grau màxim, s'ensenyorís a l'instant de tots els cors, fent que rius de llàgrimes brolessin en totes les llars.

Emperò, diem-ho amb orgull, feu també que'l nostre poble, donant proves d'heroisme exemplar i de gran

Sabatería Riera

ABANS MARLET

Carrer d'en Prim, 7 Granollers

civilitat, demostrés fins a quin punt sabia despreciar la vida, quan de defensar la llibertat se tractava, trepitjada en aquells èpics moments per monstres sedents de sang i d'honres; per éssers incivils que, invocant el nom de coses sagrades, desbordaren totes les males passions i cometeren els fets més vituperables, deshonrant el partit, en nom del qual deien lluitar, per tota l'eternitat.

RENOUACIÓ, que amb gran honor blasona de defensora de les causes justes, creuria fer traïció als ideals que sustenta des de llurs columnes, si en aquesta data remembradora del fet més culminant de l'història de nostra vila, no dedicués un sentit record als martres de la llibertat, a nostres abanspassats que, amb llur sang, escrigueren una pàgina imborrable en els anals de l'història de Granollers.

Siguin, doncs, aquestes ratlles com ofrena d'admiració als defensors de la Llibertat i de la Patria; puix si bé sos cossos gloriosos permaneixen entre la terra, son esperit perdura impregnat en el pensament de llurs successors, com ufanosa corona de semprevives.

¡¡FA FÁSTIC!!

Verdaderament fa fàstic el quadro que presenta actualment Espanya. Governada per un govern que's diu lliberal, presenta l'aspecte de l'Espanya del segle XVI, en temps de l'absolutisme i l'inquisició, de jou i d'esclavatge. Ningú pot parlar clarament al país, perquè és empresonat, el que tal cosa fa. I tots els que senten el seu cap escalfat per una idea noble, se rebel·len contra l'absolutisme del segle XX. Els obrers, són menaçats per la força bruta, quan aixequen la seva veu contra alguna de les moltes injustícies que pateixen i els fusells dels civils surten a relluir, a la més petita protesta. La por, governa, i mides tiràniques són preses contra'ls ciutadans que protesten d'aquests últims esbufecs d'un règim corromput.

Un dia, l'Urzáiz — un dels seus — va dir que'ls seus companys d'altres dies encaraven en els valors d'altri, a ells confiats, i el soroll de panderetes i *postizos*, ofegà la veu de l'home honrat. ¡Pobre país!...

Un valent català, un esforçat diputat, representant a tota la Catalunya que aspira a recobrar les llibertats robades, parla clarament, des dels escons del Congrés, dient que la guerra del Marroc és solament un dels més escandalosos negocis, una de les pàgines més tràgiques de l'història de vergonyes del règim i sols a Catalunya troben ressò les seves paraules i un sentiment d'ira mou a tota la joventut catalana, que no vol deixar-se sacrificar per a que'n gaudixin tant sols quatre sangoneres.

Això ens anima i ens encoratja. Ens dona força, veure'ls esperits esforçats que lluiten contra l'Espanya negra, contra l'Espanya del «tant-se-me'n-dóna», contra l'Espanya oficial, contra l'Espanya que sent el seu cap buit d'idees i calla, convertint al país en un immens cementiri, on els cadàvers s'aixequen automàticament, i's passen silenciosos pel rotlló que'ls han assenyalat.

País migrat; de titelles, d'arnes i de mort!... El que pensa, ha de callar; i d'aquell que parla, ningú'n fa cas.

Are's diu que aviat tornaran a obrir-se les Corts — el safreig nacional. — Els ministres, hi aniran carregats de projectes i d'esperances, promentent l'oro i el moro; però cap a l'istiu, encare estarem de la mateixa manera. Cap problema s'haurà resolt, i els senyors de dalt se n'aniran a les platges del Nord a gaudir de la frescor de l'aigua, completament nets de consciència, com els homes més honrats del món. ¡No's recordaran que mentres ells han gover-

nat, han mort uns quants espanyols més, víctimes d'aquesta mà ignota que governa a la pobre Espanya, malmetent la seva riquesa i destruant el seu pervindre. I el poble callarà, com sempre, sentint la mateixa por del govern; aquesta por que anorrea voluntats, migrant esperits i embolcallant al país amb el sudari que l'acompanya en el seu etern cementiri.

ESTEVE SARROCA

De política municipal

La qüestió de la segona ensenyança

Ja anunciarem, en nostre nombre passat, una campanya sobre aquest assumpte. Avui, donem principi a la mateixa. Per endavant diem que serà una campanya de les nostres, com les que hem fet i com les que farem cada vegada que sigui necessari o solament oportú.

No som amics de combatre sistemàticament a ningú, ni de fer ús de la calúnnia o de l'injúria més o menys encoberta, per a nostres fins. Les nostres campanyes, sempre, seràn nobles, enumerant fets, presentant proves en contra dels adversaris.

I aquesta n'és una. L'Ajuntament, presidit interinament per l'home granollerí que ha fet més gala del seu radicalisme republicà, concedeix una beca a un alumne per a que cursi la segona ensenyança en un col·legi de pares conventuals (no sabem pas perquè se'n diuen pares!) que, a més d'ésser *pares* i conventuals, no creiem que tinguin els títols acadèmics necessaris per a ensenyar bé aquests estudis superiors.

La seva nul·litat, per a això, va quedar demostrada ara fa tres anys, en el curs acadèmic 1913-1914. En aquest curs, hi havien solament dos alumnes que estudiaven el Batxillerat i no tenien mestre. Més tard, començat ja'l curs, l'ajuntament assenyala, com a professor, a en Joan García, que comptava, com a co-professors seus, entre altres, a un pare conventual.

La campanya política que per aquell temps feia «El Vallès Nou», descobrí als ulls dels granollerins, un suposat *marro* que, en forma de *pacte*, tenia, com a conseqüència directa de l'avinença de certs elements polítics de la vila, el nomenament i cessió de la subvenció de 4.000 pessetes a favor del mestre don Joan García.

Se'n va parlar molt, d'aquell pacte famós i aquella campanya que, per a fins polítics, feia «El Vallès Nou», obligà a l'esmentat senyor a presentar el quadro de professors que comandava. Entre aquests, hi figurava el *padre Dionísio*, llicenciat (¡¡A ITALIA!!) en Filosofia.

Malgrat aquest títol, no devien satisfer gaire els resultats dels exàmens als pares dels dos únics alumnes d'aquella escola, quan els traslladaren a Girona, per a acabar els estudis.

Mal resultat devia donar dita escola, malgrat els títols dels professors, quan se decidiren, els alumnes, a anar a estudiar a fóra de la vila, sacrificant més recursos, molts més recursos que no haurien tingut de gastar, seguint els estudis on els havien començat, a prop de llurs famílies.

Si l'única vegada que'ls conventuals han ensenyat (?), ho han fet amb resultats negatius, ¿per què ara l'ajuntament, disposant, com disposa, d'una assignació important en el presupost, concedeix una beca a un alumne per a que li donin aliment intel·lectual uns fracassats?

¿Es que tenen algún altre element capaç de fer-ho, dintre la seva cova?

No ho sab pas Granollers, que és el que paga la subvenció.

Que'ns ho demostrin, doncs, una mica més bé que l'altre vegada, car els resultats foren negatius.

Si entenen en Filosofia i no saben Geometria, per exemple, no'ls creiem pas els més indicats per a que eduquin a la futura intel·lectualitat granollerina.

Per això llencem ben enèrgica la nostra protesta en contra d'aquesta debilitat de l'ajuntament *lliberal*; i no pararem fins que's doni completa satisfacció a les nostres paraules, a aquestes paraules de protesta que avui aixequem.

17 de gener de 1875

...

¡Trista efemèrides, la que encapsala aquestes ratlles!

En tal data, va convertir-se la nostra vila en teatre de les més detestables infamies.

La del 17 de gener de l'any 75, fou nit de horrors, d'escarnis i d'angoixa

Seguint la tasca empresa en altres indrets de Catalunya, feu cap a aquesta vila un eixam de gent despòtica, d'homes vils, amb cor de fera.

Unes hosts d'assalariats, arreplegats per les muntanyes i en els baixos fons de les ciutats, capitanejats per quatre brètols sedents de sang i encobrint-se amb el sagrat lema de «Déu, Patria i Rei», feren que la desolació arreu fos sembrada i que la violació i el saqueig per tot se practiquessin.

L'amor de tendres donzelles, el més gran tresor dels àngels de puresa; els estalvis, fruit del treball honorat i la vida d'homes engegats en la defensa de la llar, tot va sucumbir a mans dels malvats que invadiren la nostra vila.

Combatent a aquella gent, moriren heròdicament alguns dels que amb més fermesa s'oposaren a l'allau saquejadora; alguns dels que, lluitant per l'aspiració santa, sortida del cor, que'ls encoratjava, lluitaren desesperadament per a allunyar de nosaltres als que, disfregats de deixebles de Déu, d'aimants de la Patria i de defensors d'un Rei, cometeren els espectacles més denigrants i horroritzadors

El passat dimecres va fer quaranta dos anys de la mort d'aquells màrtirs de la llibertat.

Promptament els tributarem un record, el record de cada any.

Seguint la rutina de sempre, tots quants sentim bategar el cor per la causa de la llibertat, acudirem al cementiri, per a depositar unes semprevives damunt del mausoleu on descansen els invictes ciutadans

Després, acudirem a una vetllada que, tant té a memoria d'ells, se celebrarà; allí recordarem la seva heròica gesta i se'ns deixarà fruit del goig i de l'entusiasme que'ns arrencaràn del cor els vibrants acords de la Marsellesa, de l'himne republicà que durant l'any se floreixen les partitures en la cartera dels músics.

Tot això és molt bonic; tot està molt bé; però, a dir veritat, fora ben poc satisfactori, si ho podessin veure, per als que sacrificaren llur vida en la defensa del dret i de la propia dignitat.

L'homenatge que anyalment tributem als que foren defensors de la nostra vila, resulta rutinari, té ben poca eficàcia, car ens passem tot l'any isolats de l'ambient favorable a les que foren aspiracions seves.

Perquè l'acte de recordar el seu sacrifici fos ben lliure de la pompa artificialiosa de la qual me sembla està posseït, hauríem de fer més que exterioritzar un cop l'any la veneració que els professem.

Ademés de perdurar en nosaltres el record que varen deixar-nos, hauríem de seguir, amb fè i entusiasme, el camí que, bo i morint, ens assenyalaren.

Hauríem de treballar constantment per a oposar-nos a l'obra dels que han succeït als seus matadors. Així demostrariem sentir per ells verdader amor. No solament l'amor que ostentem ara, que sembla talment que'l sentim un cop cada any, sino l'amor de cada dia, de totes les hores, inspirat pel lloable record que heretarem dels que foren màrtirs per a salvar la nostra existència, per a defensar la nostra casa i per a la salvació de la llibertat dignificadora dels pobles.

¡Aquest és el tribut que hauríem de rendir a les víctimes de la tràgica jornada del 17 de gener de 1875!

TOM GAR

DE COL LABORACIÓ

Despertant

S'han acabat aquells temps en que als pobles, amb certes paraules se'ls curava. És necessari, no dir; sino obrar

¿I a qui requereix? A la joventut. No a aquests homes, ja vells, que no'ns expliquen glories passades; però, que si pogessin dir-nos el qu'els dicta'l cor, ens dirien que'ls seus cabells els han fet tornar blancs els desenganys; confessió que callen, per por a que en poc temps també'ns tornessim vells com ells.

A aquests, compadeixem-los i respectem-los. Posaren fè en un ideal noble; més, els apòstols que'ls guiaven, els deixaren quan més d'ells necessitaven i quedaren sols, sens l'ajuda que'ls hauria fet triomfar, fent la renovació de la nostra terra.

Tenint aquesta lliçó, ¿quina conducta devem seguir, el jovent?

Estem en el segle xx, en el segle de destrucció i de fam per la guerra que actualment abarca tot el nostre planeta. Per a arribar a aquest estat de coses, han estat necessaris dos mil anys de treball seguit en tots els rams del saber. Llegint a Kant, Darwin, Victor Hugo i altres, ens havíem cregut que s'havien acabat les guerres; més, ¡oh decepció!, la patria de Marx, contra la de Danton; els pobles que amb un esforç gran havien pogut ésser lliures, ja no existeixen.

Nosaltres, com ells, també creiem que treballant, aprofitant les estones de descans per a emplear-les en sana i profitosa lectura i tenint un amor gran a tot lo existent, podríem, com ells, ésser lliures.

Tenint allò com a fracàs, havem de donar-nos per vençuts? Jo crec que no; l'invasió barbara, fou un *al·lo*, una parada en la marxa de la

civilització; les guerres aniquilaren Grècia i Egipte; els descobriments arqueològics, ens demostren el mateix amb la Índia, patria de Budha; i, amb tot i això, la civilització no va parar-se. Poderen desaparèixer sos inonuments (no tots); els seus homes; però'ls noms d'alguns d'ells, com Homer, Phtolomeu i altres, no desapareixeren, sense necessitat de l'espasa de Alexandre; amb la sola virtualitat de les seves obres, saberen fer-se apreciar més que ell.

Això ens demostra que així com passaren aquells temps, també passarà'l present, que serà quan els homes, cansats, mutilats i molts d'ells boigs, deixaran les armes i es creuaràn de braços. Allavors vindrà'l que podríem dir ne segon Renaixement, o siga'l triomf de l'home humanitzat sobre l'home embrutit en els camps de batalla

¿Quins seràn els primers i quins els segons?

De les nacions que, per la sort seva, hauràn pogut permanèixer neutrals, en sortiran la majoria dels primers; joves, com nosaltres, que en el present se transformen en homes intel·ligents en les escoles d'Arts i Oficis, en el taller, en les biblioteques; més ben dit, en les fornals (que podríem dir ne) d'on sortiren Edison, Franklin i tants altres.

Les nacions que en l'actualitat estan en guerra, són les que havien fet més gala de civilitzades i lliberals, com ens ho demostra que la majoria d'obers estaven allistats en les doctrines sindicalistes i socialistes. Tots aquests homes, en el present, estan coberts de fang, a les trinxeres, i tots aquells pensaments de reivindicació universal, aquella igualtat universal tant desitjada, aquells conflictes en projecte que eren el tema de les discussions en fàbriques i tallers, tot s'ha transformat en un odi gran a l'enemic que, com ell mateix, abans també desitjava'l desarmament que li havés assegurat la pau a la seva llar.

Aquests homes que ses mans s'han tornat expertes en el maneig del fusell, que dintre son cervell no existeix altre pensament més que l'odi, mai més seràn els homes d'abans, els apòstols d'idees avençades; seràn l'home transformat en bestia.

Convençuts, doncs, de que aquest estat de coses ha de passar; que hem de veure un cel hermós i una mar quieta, i que la terra tornarà a ésser fecunda i resplendent, esforcem-nos en voler ésser homes. En els llibres de Ghoëte, Verdagner i Lamartine, hi ha més bellesa i més plaer que en tots els vicis plegats; en els camps, en les muntanyes, l'aire és més pur i, per lo tant, més saludable que dintre'ls salons més luxosos. Aprenem en la naturalesa; fem-nos capaços dels pensaments escampats per les més grans intel·ligències, junt amb un ver amor al sant treball, i podrem posar-nos enfront del pervindre, per nuvolós que s'atansi.

EMILI FORQUELL

NOVES

DESCANS DOMINICAL — Ens comunica'l subdelegat de farmacia d'aquest partit, el nostre amic l'Artur Gasset, que, a fi de complimentar l'acord del Col·legi de Farmacèutics de Barcelona, s'implantarà, pels de aquesta localitat, el descans dominical. A aital fi, quedaràn obertes cada diumenge, dugues de les quatre farmacies que comptem a la nostra vila.

Aquest acord començarà a regir el prop·vinent diumenge, dia 28 del que som, quedant obertes les farmacies del senyors J. Huguet i A. Gasset i tancant, des de la una de la tarde, les dels senyors A. Trullàs i successor de S. Comas.

Lo que'ns plau fer-ho públic, per a que tant important servei quedi degudament atès.

IMPREVISIÓ — El dimecres prop passat ocorregué una dolorosa desgracia. Un vell que, a les fosques, volgué passar pel pont sobre'l Congost, tingué la dissort de caure de dalt a baix per una de les obertures que fins are hi ha hagut en el susdit pont, quedant malmès i en estat bastant greu. Va haver d'ésser auxiliat en el dispensari de la Creu Roja i portat, després, a l'Hospital, en molt mal estat.

Fa poques setmanes que des d'aquestes columnes recomanavem a l'ajuntament l'instal·lació provisional d'un llum, a fi de prevenir qualque accident, com el que are tots hem de llamentat.

LA FESTA DE SANT ANTONI. — Amb no tanta animació com altres anys, se celebrà aquesta festa, el dimecres passat. Se feu la benedicció del bestiar, a la plaça gran, passades, concert a «L'Alhambra» i ball en el mateix local, a les nou del vespre.

A propòsit d'això. Ens va cridar molt la atenció, a la plaça, el fet de que, tal com estava col·locada l'imatge de Sant Antoni, semblava que anunciava el xampany Codorniu ¿No's podria, en anys successius, evitar aquest mal efecte, posant un domaç a darrera de l'expressada imatge?

LES ACERES. — Aquest assumpte, sembla l'obra de la Seu. Menys mal, que un dia d'aquests vàrem veure que començaven a prendre mides

Si no's resolt aviat, la mida semblarà que ens l'hagin presa a nosaltres, tristos habitants de Granollers.

17 DE GENER DE 1876. — La commemoració que anyalment se celebra a «L'Unió Lliberal», tindrà lloc enguany el proper diumenge, dia 28 del present mes.

L'HOMENATGE A EN PLAJA. — La anunciada cerimonia d'aquesta entrega, que s'havia de celebrar avui, diumenge, hem sentit a dir que s'havia aplaçat vuit dies, per no poder-la presidir en Francesc Cambó, que actualment se troba a Madrid.

ÁPET A L'ÀNGEL SAMBLANCAT. — Per diferents elements de la capital, s'ha organitzat un sopar d'honor a aquest valent escriptor; encare que, segons els organitzadors, no tindrà aquest acte significació política de cap mena.

DE L'AMBIENT POLÍTIC LOCAL. — Un dels nostres redactors ha tingut ocasió d'escoltar de llabis d'un conegut ex arcalde d'aquesta vila, que l'anunciada *sotto voce* unió d'en Torras i en Barangé és pura fantasia.

¿Voleu callar?

CONFERENCIA TORRAS. — Aquesta anunciada conferencia, d'«Administració i po-

lítica local», sembla que s'efectuarà'l proper vinent dimecres, en el teatre de «L'Unió Lliberal».

Ja hi anirem.

CONCERT. — Per a avui, diumenge, està anunciat un concert extraordinari en el saló café de la societat «Casino de Granollers», executat per la nova orquestra «Unió Artística», que dirigeix'l notable mestre don Güelfo Mazzi.

PRO AL LIATS. — S'han posat a la venda els segells patriòtics que, per a fer una ofrena a la ciutat de Verdún, ha editat el Comitè pro aliats de Barcelona.

AGRUPACIÓ ARTÍSTICA. — Per a avui, a les tres de la tarde, està anunciada la reunió general de joves del «Casino de Granollers», per a la creació d'aital agrupació dintre aquesta societat. Promet veure's molt concorreguda, a jutjar per l'entusiasme que hi ha entre'ls interessats a la formació de la mateixa.

CAIXA D'ESTALVIS. — Durant la prop passada setmana, ha efectuat aquesta caixa les operacions següents:

Imposicions . . . 32,814'24 pessetes

Reintegros. . . . 18,236'17 »

Llibretes noves, 21

ESPECTACLES

FOOT-BALL. — Avui, diumenge, se celebrarà un interessant partit, entre'ls primers *teams* del Club «Canigó», de Barcelona i el nostre «Granollers S. C.» La topada serà interessant, pel que no dubtem que tindrà forses miradors.

L'ALHAMBRA. — En aquesta societat s'estàn enlestint els preliminars d'un gran Carnestoltes, a qual li ja s'anuncia un gran ball de disfrees pel dilluns, en el qual se repartiran valiosos premis a les més distingides disfrees i comparses que's presentin a concurs. La sala, serà esplèndidament engalanada i enllumenada a l'estil de les grans sales de la capital.

També la «Joventut Alhambrina» prepara una bona temporada de Cuaresma; a aital fi està ja ensaijant «La Tosca», «Mar i cel», «Terra baixa», «L'àliga negra», «Foc nou» i altres.

CASINO DE GRANOLLERS. — Enguany aquesta societat, per iniciativa de son actiu president en Magí Anglés, ajudat pels elements joves de la casa i altres que han entrat de poc, pensen organitzar ud extraordinari ball de disfrees, que segons tota probabilitat s'efectuarà el diumenge de Carnestoltes, el qual, per l'entusiasme, que no és gaire comú en aquella casa, promet ésser un aconeixemens

Renovació

SE VEN A LA

BOTIGA NOVA

IMP. DE E. GARRELL : GRANOLLERS

BANCA I BORSA

SANT ROC, 10
GRANOLLERS

Operacions de Banca de totes classes : Negociació i cobro d'efectes de comerç : Emissió de Xecs : Ordres de Borsa : Negociació i cobro de Cupons

FERRAN PALAU

CORRESPONSAL DEL BANC DE BARCELONA (SUCURSAL 1)

La Unión i El Fénix Español

Companyia d'asegurances reunides

(INCENDIS i VIDA)

Representant a Granollers:

José Casado Muriel

ALFONS IV, 26

SABATERIA

de

N. Valls i fill

Calçats sòlid i elegant a preus reduïts

CARRER DE SANT ROC, 5

J. Buenaventura

Sastre

Casa on deuen vestir-s'hi'ls joves més elegants

Carrer de Sant Pau, 15, primer pis
BARCELONA

Fotografía BOSCH

Retrats al bromur

Reproduccions i Ampliacions

50 por 60 centímetres des de

5 PEsSETES

España Vitalicia

COMPANYIA DE SEGURS SOBRE ENFERMETATS

Metge Representant: DON ALFRED CANAL

TAULA DE SUBSIDIS

Categories	PRIMES		SUBSIDIS DIARIS			SUBSIDI DEFUNCIO
	De 10 a 42 anys	De 42 a 55	Medecina	Ciruj. Major	Ciruj. Menor	
1 ^a	0'60	0'95	1'50	1'50	1'00	12'50
2 ^a	1'10	1'35	3'00	3'00	2'00	25'00
3 ^a	1'60	1'85	4'00	4'00	2'50	35'00
4 ^a	2'10	2'60	5'00	5'00	3'00	40'00

NOTA IMPORTANT : El subsidi per defunció pot augmentar se fins a 200 ptes satisfent una sobre prima de 0'20 ptes. cada mes

ESTEVE

CAMILLO

CALITAT EXTRA SUPERIOR

Vendes a l'engrós i al detall * Exportació a provincies

CARRER D'EN PRIM, 87

JULIA CHACON

LLEVADORA

AMB REIAL TITOL

Carrer de la Palma, 14

Miquel Iglesias

PLAÇA DE LES OLLES, 14

Gran assortit en

Articles de Pisa,

Bateria de cuina

Flors artificials

SASTRERIA

de

J. Sitjes Freixas

:: Confecció esmerada de trajos i tota classe d'abrics (gabans, etc)

Plaça Major, 27

LA CATALANA

Societat de Segurs contra Incendis a Prima fixa

Domiciliada a Barcelona

Rambla Catalunya, 15 i Corts, 264

Agent amb cartera

a Granollers i son Partit

Pere Novellas Valls

Carrer d'Alfons IV, 30